✓ на даному етапі спостерігається стрімкий розвиток інформаційних технологій і відставання у реалізації їх освітнього потенціалу в практиці навчання;

✓ недостатній рівень сформованості у школярів та студентів інформаційних, комутаційних та технологічних компетентностей.

Мета дослідження: теоретично обґрунтувати та експериментально перевірити доцільності використання особистісно орієнтованого підходу під час проведення занять з фундаментальних дисциплін та доцільність використання методів інтерактивного навчання для формування у студентів педагогічного інституту інформаційно-технологічних компетентностей.

Об'єкт дослідження: організація навчально-виховного процесу у ВНЗ.

Предмет дослідження: шляхи використання особистісно орієнтованого підходу під час проведення занять з фундаментальних дисциплін для формування у студентів інформаційно-технологічних компетентностей.

Гіпотеза дослідження: якщо в навчально-виховний процес підготовки педагога запровадити особистісно орієнтований підхід під час проведення занять з фундаментальних дисциплін, то це дозволить здійснити відповідну сучасним вимогам інформаційного суспільства підготовку майбутніх фахівців, оскільки при цьому будуть створені певні умови для формування конкурентоздатного, компетентного педагога, здатного на реалізацію практичних задач на високому професійному рівні.

Задачі дослідження:

1) розглянути критерії оцінювання та методи дослідження рівня сформованості інформаційно-технологічних компетентностей;

2) визначити найбільш доцільні для використання на заняттях з фундаментальних дисциплін інтерактивні методи навчання для формування у студентів інформаційно-технологічних компетентностей.

3)

Література: 1. *Яциніна Н.О.* Формування інформаційно-технологічних компетенцій майбутнього вчителя педагогічного університету. : Дис…канд. наук: 13.00.09 – 2008.

УДК 378

ОСТАПЕНКО А.С., СИНЕЛЬНИК І.В., канд. пед. наук, доц.

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДАГОГІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ У ПРОЦЕСІ ПІДВИЩЕННЯ ЇХ КВАЛІФІКАЦІЇ

Сьогодні в Україні типовою є проблема дошкільних навчальних закладів, керівники яких у своїй більшості не мають фахової управлінської підготовки. Лише останнім часом введена професія «менеджер організації» за спеціальністю «керівник навчального закладу» і, відповідно до цього, у ви-

щих навчальних закладах країни розпочалась така підготовка. Крім того не виконується норма Закону України «Про дошкільну освіту» про те, що педагогічні працівники дошкільних навчальних закладів повинні мати відповідну вищу педагогічну освіту.

У системі післядипломної педагогічної освіти України, у зв'язку з цим, виникла потреба здійснити суттєві зміни. Зокрема, змінити концепцію підвищення кваліфікації керівників дошкільних навчальних закладів в інститутах післядипломної освіти. Система підвищення кваліфікації педагогічних працівників дошкільних навчальних закладів спрямована на створення відповідних умов для постійного підвищення рівня їх професійного компетентності.

У Національній доктрині розвитку освіти акцентовано увагу на принципі безперервності освіти та наголошено на важливості оновлення знань протягом життя. Отже, післядипломна педагогічна освіта сьогодні вирішує важливу соціальну, економічну, культурну проблему: сприяє розвитку професійної культури, професіоналізму педагога, завдяки чому він стає конкурентноспроможним протягом усього життя, а його діяльність загалом здатна забезпечити якісну підготовку майбутніх спеціалістів для будь-якої галузі суспільного життя.

У сучасних умовах реформування освіти в Україні значне місце відводиться модернізації післядипломної освіти. Змінюється стратегія роботи системи післядипломної освіти: навчальні заклади цієї системи поставлені перед необхідністю працювати не стільки на функціонування системи освіти, скільки на її розвиток, що передбачає зміну ретрансляційних завдань на дослідницькі, на виявлення освітніх потреб, вивчення специфіки освітніх процесів в системі післядипломної освіти, участь в розробці регіональних програм розвитку освіти тощо.

Аналіз змісту, характеру й умов розвитку національної системи післядипломної педагогічної освіти переконливо засвідчує, шо серед таких основних освітніх тенденцій, як демократизація, гуманізація, стандартизація, персоналізація, інформатизація, інтелектуалізація, диференціація, індивідуалізація тощо, визначальною й системоформуючою є тенденція модернізації післядипломної педагогічної освіти.

Система післядипломної педагогічної освіти має бути більш гнучкою і динамічною. А це передбачає варіативність у планах, програмах і моделях організації навчального процесу, постійне підвищення якості післядипломної педагогічної освіти.

КЗ «Харківський обласний науково-методичний інститут безперервної освіти» планує та здійснює систему заходів щодо підвищення кваліфікації педагогічних працівників дошкільних навчальних закладів з урахуванням аналізу кадрового забезпечення та рівня організаціїх функціонування ДНЗ. Так у 2008-2009 навчальному році у дошкільних навчальних закладах Харківської області працювало 6611 педагогічних працівників. Лише 47,1 % з них мають відповідну вищу педагогічну освіту.

У Харківському обласному науково-методичному інституті безперервної освіти розроблено і запроваджуються такі форми організації навчання на курсах підвищення кваліфікації: очно-заочна форма навчання; очно-заочно – дистанційна форма навчання; кредитно-модульна (модульно-пролонгована форма); спецкурси та семінари за вибором слухачів. Також здійснюється система науково-методичних заходів для різних категорій педагогічних працівників дошкільних навчальних закладів (науково-методичні, науково-практичні семінари, семінари-тренінги, тимчасові творчі колективи та інші).

Запропоновані форми підвищення кваліфікації педагогів спрямовані на реалізацію свободи вибору змісту, форм і методів науково-дослідницької, методичної, організаційно-педагогічної роботи, що сприяє самовдосконаленню, професійному зростанню; передбачають створення умов для креативної діяльності, розвитку, самоактуалізації та самореалізації кожного педагога у процесі творчої взаємодії з іншими педагогами.

Список літератури: 1. *Алексюк А.* Педагогіка вищої освіти України: Історія. Теорія. — К.: Либідь, 1998. — 558 с. **2.** *Архангельский С.* Лекции по научной организации учебного процесса в высшей школе. — М.: Высш. шк., 1976. — 200 с. **3.** *Вершловский С.* Общее образование взрослых: Стимулы и мотивы. — М.: Педагогика, 1987. — 184 с. **4.** Державна програма розвитку освіти на 2006–2010 роки (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 12.07.06) **5.** *Дьяченко.Б., Сорочан Т.* Менеджмент освіти — соціально-психологічна система управління / Методичні рекомендації до науково-методичного семінару спеціалістів відділів освіти — Луганськ, 2000. — 23 с. **6.** *Єльникова Г.* Наукові основи розвитку управління загальною середньою освітою в регіоні: Монографія. — К.: ДАККО, 1999. — 303 с.

УДК 37.014.1

***ПАТАЛАХА М.Є.*, *КРУТІЙ О.М.*,** доц.

РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Проблема мовленнєвої підготовки майбутнього педагогічного спеціаліста включає в себе поняття мовленнєвої компетенції. Вона сьогодні є однією з провідних базисних характеристик особистості, одним із найважливіших виявів її цілісності й самодостатності. Від сформованих навичок мовленнєвої поведінки фахівця великою мірою залежить інтерес його учнів до дисципліни зокрема і до процесу навчання в цілому.

Проблема мовленнєвого розвитку педагогічного спеціаліста останнім часом стала предметом досліджень науковців. Окремі аспекти вивчення і шляхи формування мовлення вчителя розглядалися вченими А. Богуш, М. Львовим, Д. Ізарєнковим, М. Пентелюк та іншими.